

Czwartek, 18 kwietnia 2019 r.

P8_TA(2019)0423

Kamerun**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2019 r. w sprawie Kamerunu (2019/2691(RSP))**

(2021/C 158/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wydane 7 marca 2019 r. oświadczenie przewodniczącego Podkomisji Praw Człowieka Antonio Panzeriego w sprawie sytuacji w Kamerunie,
 - uwzględniając wydane 5 marca 2019 r. oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa (Wiceprzewodniczącej/ Wysokiej Przedstawiciel) w sprawie pogarszającej się sytuacji w Kamerunie,
 - uwzględniając różne oświadczenia rzecznika Wiceprzewodniczącej/Wysokiej Przedstawiciel w sprawie sytuacji w Kamerunie, zwłaszcza oświadczenie z 31 stycznia 2019 r.,
 - uwzględniając wstępne oświadczenie przedstawicieli misji Unii Afrykańskiej ds. obserwacji wyborów prezydenckich w Kamerunie w 2018 r. z 9 października 2018 r.,
 - uwzględniając wydane 11 grudnia 2018 r. oświadczenie ekspertów ONZ w sprawie stłumienia protestów,
 - uwzględniając wydaną 6 marca 2019 r. rezolucję Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Ludów w sprawie stanu praw człowieka w Kamerunie,
 - uwzględniając kameruńską ustawę antyterrorystyczną z 2014 r.,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,
 - uwzględniając umowę o partnerstwie między AKP a UE (umowę z Kotonu),
 - uwzględniając ratyfikowaną przez Kamerun Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z 1981 r.,
 - uwzględniając konstytucję Republiki Kamerunu,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Kamerun musi jednocześnie sprostać szeregowi wyzwań w dziedzinie polityki i bezpieczeństwa, w tym groźbom ze strony Boko Haram w Regionie Dalekiej Północy, zagrożeniom transgranicznym wzdłuż swojej wschodniej granicy z Republiką Środkowoafrykańską oraz wewnętrznym powstaniom separatystycznym w anglojęzycznych regionach Północno-Zachodnim i Południowo-Zachodnim;
- B. mając na uwadze że 7 października 2018 r. w Kamerunie przeprowadzono wybory prezydenckie; mając na uwadze, że przy okazji wyborów pojawiły się zarzuty dotyczące nadużyć finansowych i doniesienia o nieprawidłowościach; mając na uwadze, że prezydent Paul Biya sprawuje władzę od 1982 r.; mając na uwadze, że w 2008 r. zmieniono konstytucję Kamerunu tak, aby usunąć ograniczenia dotyczące kadencji;
- C. mając na uwadze, że zwolennicy i sojusznicy opozycyjnej partii Ruch Odrodzenia Kamerunu pod przewodnictwem Maurice'a Kamto zorganizowali protesty w miastach Douala, Jaunde, Dshang, Bafasousam i Bafang; mając na uwadze, że podczas tłumienia protestów rządowe siły bezpieczeństwa dopuściły się nieproporcjonalnego użycia siły, w tym gazu łzawiącego i pocisków gumowych;
- D. mając na uwadze, że w styczniu 2019 r. około 200 osób, w tym Maurice Kamto i inni przywódcy opozycyjni, zostało arbitralnie aresztowanych i pozbawionych natychmiastowego dostępu do adwokata; mając na uwadze, że opozycjonistów i ich przywódców oskarżono między innymi o działalność rewolucyjną, działania wrogie wobec ojczyzny, rebelię, niszczenie budynków i dóbr publicznych, znieważanie prezydenta republiki oraz zgromadzenia o charakterze politycznym;

Czwartek, 18 kwietnia 2019 r.

- E. mając na uwadze, że 9 kwietnia 2019 r. sąd apelacyjny w Regionie Centralnym Kamerunu potwierdził wyrok, który zapadł w pierwszej instancji, odrzucając decyzję o uwolnieniu Maurice'a Kamto i sześciu innych opozycjonistów; mając na uwadze, że postępowanie w sądzie apelacyjnym toczyło się pod nieobecność Maurice'a Kamto i jego prawników;
- F. mając na uwadze, że podjęte przez władze Kamerunu działania były nieproporcjonalne, gdyż przeciwko niektórym opozycjonistom wszczęto procesy wojskowe, co spotęgowało niepokoje polityczne w Kamerunie; mając na uwadze, że w przypadku wyroku skazującego oskarżonemu może grozić kara śmierci;
- G. mając na uwadze, że władze Kamerunu wielokrotnie wprowadzały ograniczenia wolności słowa przez blokowanie dostępu do internetu, prześladowania i zatrzymania dziennikarzy, odmawianie licencji niezależnym mediom oraz intensyfikowanie ataków politycznych przeciwko niezależnej prasie;
- H. mając na uwadze, że napięcia między dominującymi liczebnie wspólnotami francuskojęzycznymi i mniejszościowymi wspólnotami anglojęzycznymi nie słabną; mając na uwadze, że kameruńskie regiony Północno-Zachodni i Południowo-Zachodni nadal są głównie anglojęzyczne i mają odmienny system kształcenia i system prawny;
- I. mając na uwadze, że pod koniec 2016 r. dyskryminacja i względne pomijanie regionów anglojęzycznych oraz narzucenie im francuskiego systemu prawnego i języka francuskiego w sądach i szkołach doprowadziły do pokojowych strajków nauczycieli i prawników oraz do pokojowych demonstracji;
- J. mając na uwadze, że od października 2018 r. nastąpiła eskalacja przemocy, a zakrojone na szeroką skalę operacje prowadzone przez siły bezpieczeństwa często prowadzą do nadużywania siły i naruszeń praw człowieka, w tym bezprawnych zabójstw, gwałtów, przemocy wobec kobiet i dzieci, a także zniszczenia mienia;
- K. mając na uwadze, że uzbrojeni separatyści dokonują masowych porwań, również uczniów i studentów, dopuszczają się ukierunkowanych zabójstw przedstawicieli policji, organów ścigania i władz lokalnych, biorą udział w wymuszeniach, inicjują cotygodniowe protesty „wyludnionych miast”, a także bojkotują i podpalają placówki edukacyjne i szpitale, przez co tysiące młodych ludzi nie ma dostępu do kształcenia, a ogół populacji do opieki zdrowotnej;
- L. mając na uwadze, że w wyniku kryzysu około 444 000 osób zostało wewnętrznie przesiedlonych, a dodatkowe 32 000 uciekło do sąsiedniej Nigerii; mając na uwadze, że ogółem kameruński kryzys humanitarny dotyka ponad 600 000 wewnętrznie przesiedlonych osób, około 35 000 tys. uchodźców z toczących się w sąsiedztwie konfliktów oraz 1,9 mln osób zagrożonych brakiem bezpieczeństwa żywnościowego;
- M. mając na uwadze, że w latach 2018 i 2019 rząd Kamerunu wdrożył plan pomocy humanitarnej dla regionów Północno-Zachodniego i Południowo-Zachodniego, aby zapewnić przesiedleńcom wielowymiarową ochronę i pomoc w trybie priorytetowym, a osobom dotkniętym kryzysem dostęp do opieki zdrowotnej;
- N. mając na uwadze, że poważnym problemem pozostaje przemoc na tle płciowym oraz prześladowania mniejszości; mając na uwadze, że w kameruńskim kodeksie karnym penalizuje się stosunki seksualne między osobami tej samej płci, za które grozi kara nawet 5 lat pozbawienia wolności; mając na uwadze, że policja i żandarmeria nadal aresztują i nękały osoby LGBTIQ;
- O. mając na uwadze, że Boko Haram nadal dopuszcza się poważnych naruszeń praw człowieka i łamie międzynarodowe prawo humanitarne w Regionie Dalekiej Północy, łącznie z grabieżą i niszczeniem mienia oraz zabójstwami i porwaniami cywilów;
1. ubolewa nad przypadkami tortur, wymuszonych zaginięć i pozasądowych egzekucji dokonywanych przez służby bezpieczeństwa i uzbrojonych separatystów; wyraża szczególne zaniepokojenie udziałem sił rządowych w aktach przemocy; wzywa siły bezpieczeństwa do przestrzegania międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka podczas prowadzenia operacji i wzywa rząd do podjęcia natychmiastowych kroków w celu położenia kresu przemocy i bezkarności w kraju;
 2. potępia użycie nadmiernej siły wobec demonstrantów i przeciwników politycznych oraz naruszanie wolności prasy, wypowiedzi i zgromadzeń; wyraża głębokie ubolewanie z powodu aresztowania i pozbawienia wolności Maurice'a Kamto oraz innych pokojowych demonstrantów; apeluje o natychmiastowe zwolnienie przez władze kameruńskie Maurice'a Kamto i wszystkich innych osób przetrzymywanych na podstawie zarzutów politycznych, niezależnie od tego, czy zostali aresztowani przed wyborami prezydenckimi w 2018 r., czy po tych wyborach;

Czwartek, 18 kwietnia 2019 r.

3. ponadto wzywa rząd Kamerunu do zaprzestania wszelkich prześladowań i zastraszania działaczy politycznych, między innymi przez zniesienie zakazu pokojowych zgromadzeń politycznych, demonstracji i protestów, a także do podjęcia zdecydowanych działań przeciwko mowie nienawiści;
4. przypomina, że sądy wojskowe w żadnym wypadku nie powinny sprawować jurysdykcji nad ludnością cywilną; przypomina Kamerunowi o jego międzynarodowych zobowiązaniach, zgodnie z którymi ma stać na straży prawa wszystkich obywateli do rzetelnego procesu sądowego przed niezawisłymi sądami;
5. przypomina, że w Kamerunie od 1997 r. nie stosuje się kary śmierci; zauważa, że jest to miły krok na drodze do jej całkowitego zniesienia; przypomina, że Unia Europejska kategorycznie sprzeciwia się karze śmierci, i wzywa rząd Kamerunu do potwierdzenia, że nie będzie domagać się kary śmierci dla działaczy politycznych i demonstrantów;
6. wyraża zaniepokojenie faktem, że rząd Kamerunu nie wyciągnął konsekwencji wobec swoich służb bezpieczeństwa, co spowodowało nasilenie przemocy i kultury bezkarności; wzywa do przeprowadzenia niezależnego i przejrzystego dochodzenia w sprawie użycia siły przez policję i siły bezpieczeństwa wobec demonstrantów i przeciwników politycznych oraz do pociągnięcia winnych do odpowiedzialności w drodze uczciwych procesów;
7. wzywa władze Kamerunu do przyjęcia wszelkich niezbędnych środków zgodnych z zobowiązaniami kraju w zakresie praw człowieka, aby przerwać spiralę przemocy; w szczególności wzywa rząd do zorganizowania pluralistycznego dialogu politycznego mającego na celu znalezienie pokojowego i trwałego rozwiązania kryzysu w regionach anglojęzycznych; wzywa społeczności międzynarodową, aby wsparła pluralistyczny narodowy dialog pokojowy, proponując przyjęcie roli mediatora;
8. ubolewa, że obie strony konfliktu są niechętne do udziału w rozmowach pokojowych; wzywa Unię Afrykańską i Wspólnotę Gospodarczą Państw Afryki Środkowej, aby nalegały na zorganizowanie takich rozmów, i wzywa UE do gotowości do wspierania tego procesu; uważa, że w przypadku braku postępów kryzys w Kamerunie powinien stać się przedmiotem debaty w Radzie Bezpieczeństwa ONZ; ponadto apeluje do UE, by wykorzystała swoją polityczną, jaką dają jej programy pomocy na rzecz rozwoju i inne programy dwustronne, do zapewnienia lepszej ochrony praw człowieka w Kamerunie;
9. wzywa rząd Kamerunu do zbudowania rzeczywistej, reprezentatywnej i dynamicznej demokracji; w związku z tym wzywa rząd do zwołania wszystkich zainteresowanych stron z kręgów politycznych w celu przeprowadzenia wspólnego przeglądu systemu wyborczego, aby zapewnić wolny, przejrzysty i wiarygodny proces wyborczy; apeluje o dokonanie tego przeglądu przed kolejnymi wyborami, aby propagować pokój i uniknąć kryzysów powyborczych; wzywa UE do zwiększenia pomocy technicznej w celu wsparcia Kamerunu w wysiłkach na rzecz wzmocnienia i demokratyzacji procedur wyborczych;
10. podkreśla, że aktywne i niezależne społeczeństwo obywatelskie ma zasadnicze znaczenie dla przestrzegania praw człowieka i praworządności; wyraża zaniepokojenie faktem, że działalność Konsorcjum Anglojęzycznego Społeczeństwa Obywatelskiego w Kamerunie została zakazana; wzywa rząd do zniesienia tego zakazu i zapewnienia otwartej przestrzeni działania dla społeczeństwa obywatelskiego;
11. wyraża zaniepokojenie faktem, że ustawę antyterrorystyczną z 2014 r. wykorzystuje się do ograniczania podstawowych wolności; popiera postulat ekspertów ONZ, aby dokonać przeglądu tej ustawy celem zagwarantowania, że nie będzie ona wykorzystywana do ograniczania wolności słowa, pokojowych zgromadzeń i zrzeszania się;
12. odnotowuje decyzję Stanów Zjednoczonych o ograniczeniu pomocy wojskowej dla Kamerunu ze względu na wiarygodne zarzuty dotyczące poważnych naruszeń praw człowieka przez siły bezpieczeństwa; wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny wsparcia UE dla kameruńskich służb bezpieczeństwa oraz do przedstawienia sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu; wzywa UE i jej państwa członkowskie do dopilnowania, by żadne wsparcie udzielane władzom kameruńskim nie przyczyniło się do łamania praw człowieka ani go nie ułatwiło;

Czwartek, 18 kwietnia 2019 r.

13. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej/ wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, Radzie Ministrów AKP-UE, instytucjom Unii Afrykańskiej oraz rządowi i parlamentowi Kamerunu.
